

[Ib Christensen]

bourgforligets vetoret, var en både juridisk og politisk forudsætning for Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber. Hvad indebærer denne vetoret? Ja, den indebærer netop dette, at Danmark i nationalt vitale spørgsmål kan modsætte sig beslutninger, der træffes i Ministerrådet. Men hvis disse beslutninger i større og større omfang på flere og flere områder overlades til det Parlament, hvor der sandt for dyden ikke er noget, der hedder vetoret, betyder det et skred i vores nationale suverænitet af helt uoverskuelig rækkevidde.

Det er derfor, det er meget bekymrende ud fra enhver betragtning, at man fortolker det så vidt, at man i realiteten siger, at dette Parlament sandelig godt kan få øgede beføjelser, og når man så fortolker, hvad EF i forvejen har beføjelser til med hensyn til alle andre politiske områder bortset fra kirkepolitik og kulturpolitik, ja, så er vi altså ude i en situation, der er helt uoverskuelig, helt uholdbar og i hvert fald milevidt fra de forudsætninger, hvorunder man fik tilslutning den 2. oktober 1972 til Danmarks medlemskab af EF.

Nu siger udenrigsministeren i slutningen af sin redegørelse følgende:

»Regeringen finder, at dette valg« – det er altså valget til Parlamentet – »udgør et positivt skridt i EFs udvikling. Dette betyder ikke, at der vil ske ændringer i kompetenceforholdet mellem EFs institutioner.«

Nej, valget som sådan betyder ikke en ændret kompetencefordeling – det er der ingen der har sagt – men valget betyder en øget magt til Parlamentet, og valget betyder selvfølgelig, at man, når det direkte valgte parlament er etableret, skal til at snakke om, hvilken kompetence dette parlament skal have, men derom udtaler regeringen sig jo ikke.

Derfor vil jeg gerne stille udenrigsministeren følgende spørgsmål: vil regeringen modsætte sig, at det direkte valgte Europa-Parlament får øgede beføjelser? Det vil jeg gerne have svar på, for det har befolkningen i Danmark krav på at få et klart svar fra regeringen om inden de direkte valg den 7. juni til dette såkaldte parlament.

Jeg skal slutte med at anbefale, at man stemmer for det dagsordensforslag, der er fremsat på vegne af 4 partier, inklusive retsforbundet. Det burde være ganske klart, at man kan støtte dette forslag. En række partier i dette ting, der har udtalt sig imod unio-

nen, inklusive socialdemokratiet, må naturligvis kunne støtte dette forslag, så jeg forventer, at det bliver vedtaget.

Steen Folke (VS):

Jeg vil tage udgangspunkt i en udtalelse af statsministeren, som faldt under folketingets åbningsdebat i sidste måned. Statsministeren sagde (Folketingstidende 1978-79, sp. 4):

»Det politiske samarbejde mellem EF-landene vil fortsat være rammen om en meget betydelig del af Danmarks samlede indsats på det udenrigspolitiske område. Det er glædeligt at kunne konstatere en stigende grad af sammenfald i synspunkterne hos de ni på mange vigtige udenrigspolitiske spørgsmål.«

Det kan ikke overraske nogen, at udenrigsministeren har samme positive syn på det udenrigspolitiske EF-samarbejde, og det er vel heller ikke ligefrem nogen sensation, at VS ser stik modsat på det.

Det faktum, at Danmark i stigende grad orienterer sig imod EF-landene, er med til at føre dansk politik i en mere reaktionær retning. Det gælder i høj grad den økonomiske politik, hvor de toneangivende EF-lande har prioriteret inflations-, betalingsbalance- og valutaproblemer højere end bekæmpelse af arbejdsløsheden og rent ud sagt fører en økonomisk politik, som er direkte arbejdsløshedsskabende. Men det gælder også udenrigspolitikken.

At det danske EF-medlemskab på det udenrigspolitiske område har fjernet Danmark fra nordiske udenrigspolitiske positioner og tilnærmet dansk politik til de nok så reaktionære synspunkter, som er fremherskende i Vesttyskland, England og Frankrig, vil jeg illustrere med nogle eksempler hentet fra FN's 32. generalforsamling, altså den sidste år, som jeg havde lejlighed til at følge på nærmeste hold.

Under FN's 32. generalforsamling var der 6 tilfælde, hvor Danmark stemte sammen med et enkelt nordisk land, men anderledes end de tre øvrige. Det drejer sig om følgende sager: situationen i Namibia, tilbagelevering af kunstgenstande, apartheid i sport, Det indiske Ocean som fredszone, styrkelse af den internationale sikkerhed og en sag om Brunei. I samtlige disse seks sager er den danske stemmeafgivning udtryk for en mere moderat